

מפני שחילקו ביום
ירושלים כרוזים
נגד סיפוח —

דתיים מכים דתיים

בזגרים! מצפ"ניסטים! התביי"ש
"שו לכם!"

הצעקות ההיסטריות שמילאו את הרחבה ליד שער יפו בירושלים, ביום הרביעי ה- אחרון אחר-הצהרים — היו מוכרות, אך המחזה עצמו היה יוצא-דופן:

הבוגדים והמצפ"ניסטים לא היו היפים ארוכי שיער ועטורי מחרוזות — אלא קבוצת צעירים דתיים, חובשי-כיפות ומגודלי זקן, ואחרים אף פיאות.

הם עמדו מוקפים מכל הצדדים המון זועם, שהיה מורכב ברובו מדתיים אחרים — המון שלא היה רחוק מלערוך בהם לינץ, רק צמד שוטרים שנועק למקום ל-

ראשית הסערה

התחוללה כאשר אוהדי הסיפוח תלשו את ערימות הכרוזים מידי מחלקיהם והשליכו אותם. צעירה שמידה נחספו הכרוזים

מתכופפת לאוספם. בפניהם של האנשים מסביבה ניכרת המתחיות וההתרגשות. זעמם של האנשים מסביב היה נגד הכרוזים כי הם העדיפו שלום על שטחים. ברקע: שער יפו של חומת העיר העתיקה.

שמע המהומה הצליח לחלצם מידי אחיהם הדתיים.

מישעם של הנצורים היה חמור — ולא פלא שהם עוררו את חמת האחרים: הם אומנם לא עברו על אחת מעשרת הדיברות,

גם לא חיללו את שם האל, אך הם עשו משהו לא פחות נורא — ואולי אף יותר: הם העזו להטיף לשלום ללא שטחים. והיכן? בעיר הקודש. ומתי? דווקא ביום השנה השלישי לשיחרור העיר.

חילול הקודש החל בכך כאשר קבוצת הצעירים הדתיים הוסיעה בקירבת שער יפו וחבריה, שכללו גם כמה בנות דתיות, החלו מחלקים כרוזים לעוברים ושבים. צעירים אלו לא השתייכו לשום גוף מאורגן. הם התקבצו יחדיו כאשר גילו ש- דיעותיהם זהות, החליטו לעשות צעד למען דיעותיהם.

כרוזיהם הכילו חומר נפץ. "שלום ולא שטח הוא הדבר לו זקוקה היהדות כעת", קראו הכרוזים. "רק עליי השלום נופל להתרכז במאמצים לשיבת העם לאמונה. ה- ערובה לגאולה ולאמונה היא התיכונ שבמע- שינו — ולא שליטתנו או אי שליטתנו על שטח מסויים."

התגובה היתה מהירה. עיר השלום וה- סובלנות, שחגגה את מלאת שלוש שנים לשיחרור, הפכה, באותו רגע, ממש באותו מקום, לעיר של אחירת לינץ.

★ ★ ★

מפתיע באותה סצינה היה היעדר חילופי דברים או ויכוח מוקדם. האלי- מות פרצה כמעט מיד ברגע שנתבררה זהותם של מחלקי הכרוזים.

פתח במהומה צעיר דתי גבוה ותסון, שנוסף לכיסה שעל ראשו חגר גם אקדח למותגו. נראה שלא סמך ביותר על כוחות הביטחון בעיר הקודש. הוא נטל כרוז, רשם עליו מצפ"ן, הראה אותו לסובבים אותו. צעקות מצפ"ן ובוגדים החלו נשמעות. צעיר דתי אחר, לבוש חולצה צהובה, החל קורא להמון שהתקבץ לפתוח בפעולה נגד מחלקי הכרוזים. הוא לא נזקק לחזור על קריאתו. ידיים החלו נשלחות.

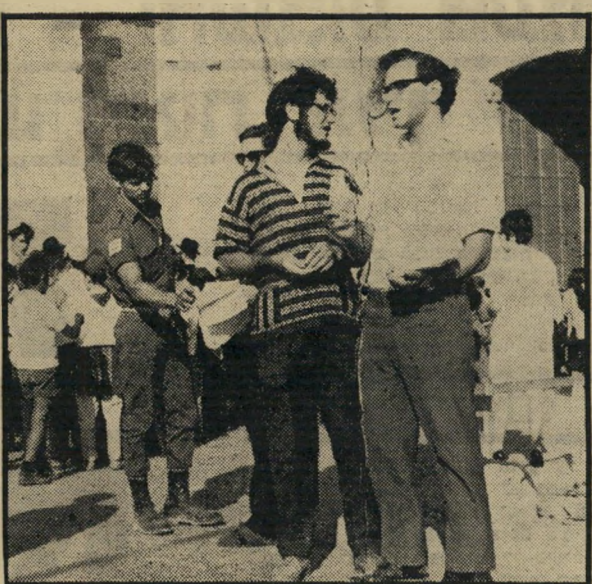
מישהו הסתער גם על צלם העולט הזה שנודמו למקום במקרה והחל מפעיל מצ- למתו. "אסור לך לצלם כאן! אתה שייך להם. אתה בוגד גם כן," צעק על הצלם, כשהוא מנסה להוציא מידיו את המצלמה בכוח. אחד השוטרים חילק את הצלם, אך התוקפן האלמוני המשיך להפריע לו ב- עבודתו, הדביק על גבו של הצלם כרוז שהיה בידו, חברון עברית. היה זה מעשה בילעם: הקהל שקרא את הכרוז, חשב ש- הצלם אחד משלהם, איפשר לו לעבוד ללא הסרדה.

★ ★ ★

פתע מופיעה בורה צעירה המח- לקת כרוזים של ארץ-ישראל השלמה. הצלחתה גדולה משל מחלקי כרוזי השלום. הדתיים התוקפים מודהים איתה ומעודדים אותה. "בישראל השלמה יחיו ערבים ב- שלום עם יהודים," נאמר בכרוז. "זה רק בשביל הליברלים," מסביר אחד מאנשי ארץ-ישראל-השלמה לנפש המימה. "אנחנו לא מתכחשים לזה כאמת."

"כולנו רוצים שלום," מסביר אחר בלהט של תלמיד ישיבה. "אבל אנחנו יודעים הרי מה שוויו של חוזה. תמיד אסור לה- פר אותו. לערבים אסור להאמין."

"מי צריך בכלל שלום?" מחרה מחזיק שלישי. "עלינו לדאוג לישראל של העתיד. ישראל של בנינו ושל הגולה. לכן אסור לנו להתויר אף שעל. אפילו תמורת שלום."

לביטחון ושלום של הפרופטורים והסטודנטים. סמל צה"ל נוטל כרוז מידי צעיר שלישי. בתמונה משמאל, אחת מבנות הקבוצה (פנים למצלמה) מחלקת גם היא כרוזים היוצאים נגד הסיפוח.

שניים מבין הצעירים הדתיים מחל- קי כרוזי השלום. המזוקן הוא יוסי לוי, בנו של פרופטור ליאו לוי. לצידו ירדו אלחנן, החבר בוועד

הצעיר המסומן בתמונה ב"א הצטיין בהתגרותו במחלקי כרוזי-השלום, חקף אותם פיזית, הסתער גם על צלם העולט הזה. ניתן להבחין באי- מהתערבות השוטר, אשר מנעה ממנו את המשך הבידור במקום זה. שביעות-רצונו

החוסר

המעט צעיר דתי זה, בעל החיוך המלכב, הסית את ההמון נגד מחלקי הכרוז בדיבורים חוצבי להבות.